

N.º SOLT
5
CÉNTIMS

Veu de la Plana

SEMANARI DEFENSOR DELS INTERESOS REGIONALS

N.º SOLT
5
CÉNTIMS

SOSCRIPCIÓ

Castelló, al mes..... 0'25 ptas.
Fora, trimestre..... 1 » »

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

COLÓN, 17, 2.º

Tota la correspondencia a la Administració

SE PUBLICA TOTS ELS DISAPTES

No se tornen els originals en cara que no se publiquen

La farsa del Regionalisme

¿Regionalisme 'n Castella?... El regionalisme's dins y fóra de Castella una farsa.

Aixina s' explicave'l Sr. Senador Gómez en un periódich de Madrit. Lluís Carretero Nieva li demóstre desde Segovia lo contrari en una réplica publicá per lo mateix periódich. Això es qu' el regionalisme castellá es posible y precís.

Corren els temps espanyols y del desastre colonial a hui el regionalisme's la forma mes alta d'espanyolisme que s' ha plantejat. Y este espanyolisme's una farsa si mos atenem a la norma de Maquiavelo—el major triunf, es el que se consegüix sobre les multituds,—pero no si a la de Cristina de Suecia,—el major triunf es el que se consegüix sobre sí mateix. He ací dos dilemes que representen dos polítiques, la central y la regional. Lo important, diu la central, es salvar a Espanya. Lo important, diu la regional, es salvar la regió.

En el cás de la primera estém ya mols anys ficats, sense que s' haigüe cumplit l'enunciat. En el cás de la segón comencém a ficarnos, breguem per plantejarla, per unirla 'l poble.

Estes dos tendències (maquiavélica y cristina) están hui en pugna internacionalment, son actuals, es el cás de la guerra.

La maquiavélica es fofa, du a memoria el carro del charraor que aspire a vendre la panacea curativa, es el govern centraliste y tentacular la paraula y no la obra, l'iniciació, el exàmen, el paréntesis.

La cristina es individual y de voluntat, es el cás del individuo que se

done cónter que aspire salvarse ell pera salvar als demés, es el govérn regional, salvantse les regíons se salve Espanya del mateix modo que en una família si procuren millorarse cadau dels fills se millore la familia, pero si els ha de salvar a tots el pare...

Eixa, puix, es la farsa del regionalisme, aixecar a Espanya.

PRO-CULTURA

L' espirit novell

Per tota Espanya comence a notarse una inquietut y dessosiego fills de gents de critèri própi. Repercutix en Castelló este moviment, iniciat per un esperit novell que front al cós que pren per tota esta província l' afició als bous, redacte uns pasquins que aparegueren el darrer dumenge per tot lo poble escampats.

Este módo d' obrar sincer y just du aparellats l' aplaudiment y solidaritat dels homens de pensar recte y la caraça bufa del sérs de gracia chulona.

Nosaltres que coneixém de prop als jovèns que inspiraren esta manifestació cultural mos adherim a ells posant a la seu disposició les nostres columnes per tot cuant constitua renovació y progrés.

Hens ací el contingut de les fulles que s' apegaren y repartiren.

«Cuando un pueblo vé unirse su historia a la pena de muerte, se apresura acudiendo a los altos poderes en demanda de indulto del castigo porque sabe que ha de mancharle su dignidad y es propio de individuos o colectividades atrasadas.

Hoy, en la plaza de toros, se perpetrará de nuevo un atentado a la civilización; tendrá lugar una manifestación colectiva de degeneración que hiere la dignidad de nuestro pueblo, del que con el producto de su inteligencia y con el vibrar de sus sentimientos quiere contribuir a la purificación de la patria y al progreso humano.

Con aquel derecho protestamos contra el atentado, haciendo constar que la protesta lleva en sí la de toda la juventud castellonense seria, la que no despilfarra el tiempo y el dinero en vicios ni futilezas, la que no es afeminada ni se preocupa sólo del bien vestir; la juventud estudiosa y trabajadora, de inteligencia clara y corazón abierto, de espíritu liberal y amante del arte y de la patria.

A los que pensáis acudir a la plaza os pedimos, por vuestro amor a Castellón, que pongáis corazón en vuestro pensamiento, que no acudáis allí a obtener el cultivo de vuestra inteligencia, el goce estético, ni en busca de virtudes, porque siendo las plazas de toros un puerto de refugio de los desperdicios de la patria, nada en ellas encontraréis de todo eso.

Castellón 29 Octubre, 1916.

Atentáis otra vez a la civilización con esa manifestación colectiva que hiere la dignidad de nuestro pueblo, del que con el producto de su inteligencia y con el vibrar de sus sentimientos quiere contribuir a la purificación de la patria y al progreso humano.

Realmente representáis una fuerza, pero atened, que ella es negativa para la prosperidad de nuestro pueblo y para la civilización.

Os invitamos a poner el corazón en vuestro pensamiento, a que os analicéis seriamente unos a otros en este acto hasta deducir el valor artístico, moral, cívico, de lo que veis y oís, a lo que dais forma y vida; y os decimos:

Reflexionad; profundizad con vuestra inteligencia más allá de la superficie de lo que os emociona; llegad al alma de esa *afición* y pensad si tenéis derecho a desear una patria culta, próspera, fuerte.

Castellón 29 Octubre 1916».

SECCIÓ ARTÍSTICA

RAMON PAÚS

No pareix si no que aquèste Castelló d'ells nostres pecats, s' haiguer tornat gàrrulo e histriònic en apreciacions artístiques. Altra cosa no es, el divorç qu' existix entre l' sentiment del poble y el dels artistes; de ahí que aquests se retraguen en exposar y les seues manifestacions siguen particulars com la que ha celebrat dies enrere Ramón Paús en l' estudi seu.

Es una exposició de retratos femenins y paisaje, que mos porte a flor de memòria la que feu en la societat «Amigos del Arte», juntament en Adsua y Forés.

Mos donave Paús en «Amigos del Arte», principalment, un caràcter eminentment valent de color; basat en un color norma (el morat) Paús persegueix la llum de sòl en tots los seus paisajes, seduintlo els gròchs y àvets, d' hasta alplegar a donar una sensació lluminica que resultave alguna vegada, crùa y estrident.

En els retratos tenie el mateix prurito d' gastar el morat, y aquèsta obsesió era natural y formal en sa pintura, fins el punt que no es comprehende a Paús sense l' morat y quiçás també el morat sense Paús.

A pesar d' assó que mols podien dir vici de vissió, mos posave front de retratos com el del Sr. Bellver Huguet que tenien una parencia d' mística y rareça apropiada l' Greco.

Era l' sentiment principal d' aquella pintura, algo turbulencio y nòble; tenie la tendència permanent de influències europees que mos allunya taen prou de la pintura vacua y hueca qu' es penje en els salòns de la Diputació y que continue sent el gust imperant entre l' públic castellonenc que veu en ella lo cim de jo qu' ells creuen art.

En aquèsta exposició de son estudi, Paús no seguix el post-impressionisme de l' anterior, ací concrete la manera y s' ampare 'n el dibuix concient y grave, li preocupe la forma y la línia; en els retratos, ha desterrat les tintes avans imperants, apurant el detall en un regust clàssich que inicie una solidèc d' energia constructiva.

No es un artista que s' atén a la realitat pura y exclusivament. Podem vore que totes aquèstes chiques y dònes que ha pintat, tenen uns cabells y ulls iguals d' tenebraris y en un tò igual d' intensitat, cosa que les agermane 'n el sentit creador de Paús, formant una abismática qualitat que fa que aquèstes fèmnes estiguin apropaes al tipo espanyol de dòna goyesca. ¿Qui al vore aquèsta Carmen o Rosalía, no pensará en el autor d' eixa dòna-huracà iniciada per Goya y continuada per Zuloaga.

Pero son aquèstes —diemo aixina—unes majes llevantines que han rebut el sòl briòs de les terres platenques; sa epidermis suauament morena, mos porte a recòrt tonalitats de fruits madurs, tendreces de flors fa pòch obertes.

Fins hui no tenim encara una interpretació pictòrica de la dòna castellonesa, de tanta penetració y correspondència en el caràcter formal d' ella com el d' aquestes que ha pintat Paús.

El retrato de la Sra. Rosalía Muñoz, es una festa pera els ulls; aquella brillantèc de colors, rasgos enèrgichs y suavitat de tons junt al faixí, aquell decoratiu es algo que t' equivalència en sustancia a la modalitat en que s' encontren els seus quadros de la primera exposició.

Mes aqueste de la Sra. Rosalía

Rovira, es el més ben lograt. Trascendix d'ell una severitat austera y de certa manera senyorial; s' aparte del caràcter general de la seua pintura y al mirarlo, en aquell front espaciat llegim unes idees d' orde y equilibri de religiositat y respeste; diríem que s' encontre allí una vida exemplar de dòna en altre mirament qu' el purament terrenal; sons ulls vos miren fixos y etèrns y de certa forma té algo de l' escòla del pintor de Erasmo de Rotterdam.

Té també un cabet «María», que no mos resulte lo interessant que l' anterior, pero té un dejo aristocràtic paregut a les morganàtiques de la City bonaerense o del Bosch de Bolonia parisien.

La seua tècnica en els retratos d' aquèsta exposició, es la mateixa en tots—se repetixen els temes de colació y en cada hui tenen un sentiment different—les pincellaes se pèrden en el moviment modelatiu, se busque la unificació d' elles y s' encontre, no modelant y fundint en el color, si no, en una suavitat de pincellaes meçlaes y sobrepostes unes a altres.

El sentiment total d'ells quadros de que parlém, es l' exaltació o mira del color en un grau, si no màxim prou elevat de brillantèc, pero només dixem enganyar d' aquesta aparença y veiem que més bé tendix y se logre moltes voltes a un si es o no es fòrt, profunt, qu' eleve la pintura de que parlém, del nivell hibrit d' eixa classe d' art que anomenan-se modèrn no es més que una meçla de orientacions molt amables, pero que quant més mos agraei es cuant les comente un amich nòstre.

Paús presenta sols dos paisajes que tenen un marcat sello decoratiu; en ells el color norma està molt apagat y subordinat als complementaris de les notes que parlem. Son aquèstos dos paisajes propis pera llegir un llibre de poesies de Ruben Darío y pà sentarse en eixe banch umbrós en companyia de fades amoroses; per eixe pasadiç ample se sent la vagancia de les coses etèrnes; volaran uns auells y sentireu el farum de flors escullides, son aposta pera ilustrar un llibre d' hores y per ells, que estan sólidament construits,

poble l' ambient y matíç d' uns països romàntichs y d' ensomit.

Aquesta exposició *païstica* demostre que son autor pot donar molt y la crítica vé obligá a exigirliu.

GRECO.

MOMENTS

Resucite d' un somni y em dispone a donar curs a mil coses, totes les cuales, dependixen de m' activitat y y llaugereça a vòltes y altres de ma negligència abúlica.

Ixch de casa y lo primer que ferix ma vista es l' espectacle indigne que brinda la presencia de un home de faccions demacrades y que, exposat y a vistes de les multituds, va conduit per una parella de la guardia civil.

Raere d' ell y acosats per inhumana curiositat, van seguintlo un eixam despavorit de gent que chillà y s'espanteja per escudriñyar millor al que en gèst de Nazareno se l' imputa la comisió d' un delit.

¿A este home per qué s' el té que pasejar com trofeo llastimer per los carrers del poble?

¿Quin eixemple produix l' espectacle de les condicions resenyades?

Si delit imperdonable es el que portà al home demacrat tal desgracia, més imperdonable es el que comet el Govèrn que sinse previndre les fatals consecuències de sons descuits, consentix que prenguen cartes de naturalea y carácter morbós esta classe de vergonyes.

Lo poble es vigilat per un campanar octogonal. Ses campanes entonen un himne trist y aixís com altres vòltes el sonar semblava revolt de palomes, ára mes pareix revolt de corbs y olives. Es dia d' ànimes y fins el cèl se revestix de la melengia que aniuva en los còrs de les gents.

A les pòrtes d' un teatre hi ha un aglomeració. De llun se llig un cartelló qu' en tipos grosos diu: «Don Juan Tenório».

Pretench entrar en lo teatre a que fas referència, impulsat per eixos misteris que entranya la psicologia de les atraccions.

Allí están congregats gents de totes classes y no cap ni una agulla. S' alça el teló y la farsa encomença. Lo públich ensimismat escolta, quant no crida o menja cacau. No faltant

VERSONS DE PATRIA

Follia d' amor

*Cante l' amor de ma Santa Valencia!
Santa y Poetisa, Valenta y gloriosa.
Plena de llum y de cantichs de dija,
goig de mon ser, de mon ànima tota.*

*Qu' es oferir per sa gloria y son triunfo
tota la vida y tota la honra?*

*Reina y Poetisa en ritmes encesa
plena de llums y de cantichs de gloria!*

*Oh, com s' exalta en mon pit lo cór jove
qu' els entusiasmes pa Tú fecondá.*

*Bella Senyera, Honor de ma Patria,
passe ma vida ta Historia reçant...*

*Oh santa Mare qu' em dones a beure
en lo téu calcer lo bell ideal.*

JOSEP MARÍA BAYARRI

qui plora; pero sobretot en estridencia s' aplaudix, mes que rès, la valentia y cinisme de «Don Juan».

Cau lo teló, y atravesant un núvol de boira que envolta los carrers torna a casa.

Lector, si per ventura tú contemplares lo que t' he contat, disme: ¿No vees en la persona del «Don Juan el Conquistador», aixina com en síntesis l' ànima espanyola? Estos que ploren y menjen cacau al mateix temps que piquen ses mans quant lo valent atravesa lo pit de Megías, es el mateix que balla de content cuant destripen a un enflaqit cavall en la plaça dels tòros y el mateix que seguix curiós a un desgraciat presiliari. ¡¡El públich de les tragédies!!

¿Per qué ham de ser tant admiradors del valor?

¿Per qué ham de reconeixer tant de mérit a la temeritat?

F. BAIDAL.

Castelló-2-Novembre-16.

EL CUENTO DE LA SEMANA

EL PARE TREVALLA

Estava vist. Ricardet no volia estudiar; no pensava en això.

Testarut y capificat, renegava cā vegá que sa mare intentava ferlo estudiar y de sa ma el portava a la escola.

Enchuasat com ell asoles; el carrer era 'l seu anhelo; el chavo son ideal y el sambori la seu delicia.

Son pare 'l fea anar dret un poch. Davant de ell no osava chistar. Tots els matins, en l' estiu, son pare 'l fea alçar a les sis. Ricardet fea com si s' alçara, se posava 'ls calcetins... pero apenes sentia 'l colp de la porta, al anarsen son pare, se llevava altra volta 'ls calcetins y en un bot s' amagava entre 'ls llansols... cap y tot.

Y era de vore lo que li costava a sa mare pâ ferlo alçar a l' hora d' anar a classe.

Aixina seguí fins que un dia sa mare no 'l despertà.

Allà quant Deu te vòl, s' alçá «l' home», pegant crits.

—Huí no vas a escola. Anirem a pasejar.

Botant, com si portara espardenyes nòves, palmotechant d' alegria, armosà en sa mare y poc rato después estaven els dos en lo carrer.

Al vore que no anaven camí de la escola.. Ricardet se posaba més y més content. Parlava sinse parar y es mostrava diable com era.

Después de molt caminar divisá ya prop el taller de son pare.

¿Per qué aquell camí? No so explicaba. Sinse fer molt de cas, Ricardet seguia acaminant.

—Aguardat, li digué sa mare. Estaven ya a la pòrta del taller. Pegá dos o tres voltes y al últim el cridá.

—Ricardet, vine y mira.

L' aupá a la finestra y va vore a son pare suat y tot mascarat, pegant martellaes dominant al fèrro.

Ricardet, mirava orgullós a son pare.

Un rato estigué éste pensatiu, mirant un croquis; s' acostá a la finestra pà vorel millor y al notar la sombra que fea 'l cós de Ricardet, mirá y va vore a son fill que se ría.

—¡Ché, tú per ací!

Al vore a sa muller se tranquiliciá.

Li agarrá les mans a Ricardet y li les besá. Al soltarlo, Ricardet en el seu mocaor li torcà la suor a son pare.

Este, després de despedirse, torná a mirar el croquis; el dupte s' havia aclarit, les martellaes tornaren a sentirse.

¿Qué passá per l'interior de Ricardet?... Mirá les mans, un poch ennegrides del rose de les de son pare; mirá el mocaor y el va vore mascarat; mirá a son pare y el va vore trevallant, dominant el fèrro.

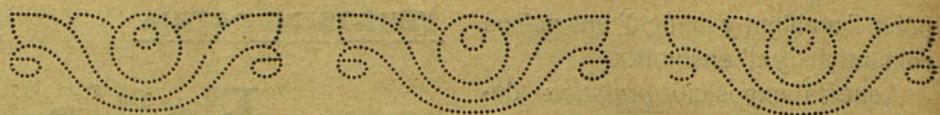
Baixá pausat de la reixa. Quedá pensatiu un moment; s' achuntá a sa mare y li digué:

—¡El pare trevalla!...

—Sí, Ricardet... El pare trevalla y tú...

—Y yo... ya vorá... desde huí. Anem, anem apresa. A les dos estarem en escola.

Desd' aquell punt y hora, Ricardet

- En la nit d' Ànimés - A TÀRREGA

—En nit, tan pavorosa, de recòrds y anyorances,
vaich, ab gran melengia, a rendirte un tribút,
aváns que 'stòls d' espèctres, ab ses macabres dançes,
trapijen los fóchs fàtuos de ton sepulcre mút.

—Hui, que'n lo Món catòlich, musiten les campanes,
ab sos llavis de bronze y llengües de metàls
sos disonants acordes... y, com ondes herutçanes,
s' escampen per los éters ses notes funeràls,
tú aixeca el càp, altivol, arrancant armonies
a ta guitarra màgica pulsant ses còrdes d' ór;
y desbordantse, en gàrgols, tes fònts de melodies,
los ventriculs y auricules inunda de mon cór.

—;Que un póm de flòrs,
t' ofrene ab plòrs!...

—;Flòrs del meu hòrt
humil recòrt! ..

—;Flòrs beneides
per mi collides!...

—;Mòrt inmortal
del pedestral!...

ENRICH RIBÉS

Aquesta poesia ha segut escrita expresaument per este lloreat poeta pera rendir tribut en lo dia de ànimés, al insigne Tàrrega.

Juntament ab un pomell d' escullides flòrs estigué exposada als peus de monument del plorat mestre com nota ben sentida de son autor al carinyo y afecte que 'n vida li tingué.

det cumplix com el millor; en escola s' ha guanyat els primers puestos y en el cor de sons pares un lloch molt alt.

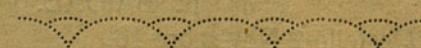
Cuant el estudi es difícil y la faena llarga, ell se repetix lo que digué per primer volta en aquell dia: El pare trevalla.

J. BARRACHINA CAMELLIN

La essena del sofá

—Llum de aón lo Sol la prenestrel y llum dels meus ulls m, enbelesen tons arrulls qu' em semblen presiós edén.

—¡Oh! bon sujecte D. Juan per favor estigas quiet y enconter d' eixe amor gran donem beure el champafiet que ven Lluís Catalán.

Demaneu

TINTES---ALFA

	3'50	2	1'25	0'75	30
Blava-negra-fixa	—	—	—	—	—
Blava-negra copiar	Litro	1/2	1/4	1/8	Curtin
Violeta negra copiar	4'25	2'50	1'75	1'25	35

DE VENTA
EN LLIBRERIES Y PAPELERIES

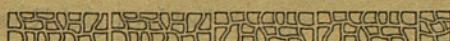
Lletra dirigida per En Francésch Cantó a Enrich Ribés Sangüesa, ab motiu de la publicació del llibre «Cuadros de costums castellonecs».

Sr. Enrich Ribés.

Amich, company y paisá: Hasta després de haver apurat la darrera lletra de son estimadíssim llibre, no he volgut escriureli en la detenció mereixuda. Té tantes y tan bones y tan variades notes de fina observació, d'espontània y joganera gracia, y modo de vore les costums de mon poble ben volgut, que he disfrutat llegint en devoció son treball. Campeja en tot ell una suau ironía, està avalorá per una sobre càrrega d'erudició que brolla del gran bagage de coneiximents, tan de ciencia biològica, farmacodinàmica y química, com també les endreses y orientacions que apunten a la literatura clàssica, a la mitologia y a les belles arts. De tot hi ha en el esmentat llibre en que vosté ha enriquit a la desmedrá y un tant anémica prensa castellonanca; a la que yo desitjaría vore pronte (com ho crec prometen els novells escriptors de nostra terra) bledana y flairosa, pera disfrutar cada dia més en la meua vellea. Yo no puch aportar altra cosa pera tal objècte, mes que un entusiasme de jove en cós de vell y un amor enjamay entibiat al nostre racó de Castelló aon vaig vore la llum primera y al que dirigiré mon ultim alé.

Torne a donarli mercés per son estimat llibre y un coral abraç de son incondicional amich y paisá.

F. CANTÓ.

COMENTARIS

Mentre en tots los còrs nobles y de sentiments humanitaris ha trobat eco nòstre article del número 27, «Un cas de concència» dirigit al Ajuntament y en el que denunciavem lo vergonyós que pera nòstre vullgut poble resulta el modo que, hui per hui, se efectúen les cures als malalts pòbres en el «Dispensari Municipal», donat a la curtetat d'hores de clínica qu'en el mateix existixen, ni en la premsa (que tan pareix vullga interesar-se per totes nòstres coses), ni en les Autoritats, ni en ningú concejal, ha trobat acullida nòstre escrit, per quant NINGÚ ha fet per posar o fer posar remey a lo que nosaltres, guiats tan sòls per un sentiment caritatius, exposarem.

Un pare de família parla ab un redactor de VEU DE LA PLANA.

—Home, V. debia parlar de lo que passá en l'Ajuntament cuant donaven les papeletes pera matrícula de les escóles.

—¿Puis qué sosoi?

—Hóme, que se coneix qu'en l'Ajuntament hi han pòchs empleats cuant contrataven a un senyor que per omplir les papeletes feia pagar

als pares dels chiquets una *perreta* per papeleta.

—Aixó es de veres?

—Segur. Y mire, després de cobrar les entraven pera posar el sello.

—Aixó es una... una...

Algo tart es, pero parlarem.

—Sí, hóme, sí. Aixó es...

—Ni mijia paraula.

Havem rebut un atent B. L. M. de lo senyor President de l' Academia Valencianista del Centre Escolar y Mercantil de Valencia, al que acompanyá unes fulletes en les qu' està traduit a nostra llengua vernacula un Himne Eucarístich.

Agrahim l' atenció.

Ab grand extranyeça havem vist que aquèste any no s' ha plantat l' entaulat aon tota la música en les nits de fira.

No mos ho expliquém.

Si preguntém als músichs mos dirán que pera bufar y no cobrar mes val no tocar; y si al Ajuntament, mos contestará que degut a les circunstancies les caixes municipals están algo huides y ab cambalaig hi ha pera obsequiar en una borrasqueta als quefes y oficials del 11.º Regiment d' Artilleria y als «gourmets» y concejals.

Y es qu'en la casa de la Vila, se ho pasten, se ho fenyen y després al pap.

En Alcira s'ha celebrat una assemblea *Magna* y tot de culliters de

taronja ¿Motiu? Protestar de que 'l govèrn centraliste que patim s' ha servit donar el servici preferent de transport al carbó, remolacha y guanos, deixant a un costat la taronja, que 'n örde de cullites en tota Espanya es la segón, deixant a un costat repetim, la taronja pera que formen geganteschs montons que vejen els valencians com els acaricien el febles raigs del Sòl d' ivern y com van podrintse mentres altres productes preferits pels governants, pasejen triunfals per els camins de fèrro traintse després en dinés que porten el bonestar y la prosperitat a mils de famílies.

En Valencia protesten ara que 'ls ferixen en la boljaca. Al protestar trenquen una llarga cadena d' humiliatories resignacions, de vergonyoses castracions ciudananes, de plòrs de femella.

L' acte ha tingut totes les característiques d' un acte solemne. ¿Resultat? Podem enganyarmos, pero creém que Valencia sofrirà un nou desaire y sentirà, altra volta, el dolor del puntapèu.

Y diém assó porque 'ls governants tenen encara dels valencians el mateix insultant y vergonyós concèpte que tenia lo rey Felip.

Ho diém porque saben els governants que 'n les vinentes eleccions votarán, com borregos, als diputats cuneros.

Ho diém porque encara 'ls passa poch.

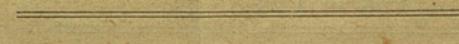
El periodiste Cirici Ventalló ha segut procesat, per lo motiu de parlar en just acord ab sa conciencia d' hóme.

No es d' estranyar que semejants anomalies tinguen cabuda en aquesta terra d' eterna hipocresía. aon la justicia es atropellada per la fauna caciquil.

Vatja unida nostra protesta, a les demés formulades en la prensa y

creém serà cumplida aquesta vegada la misió justiciera per qui correspon, absolvient com es de raó y conciencia, a un periodiste honrat.

¡Si aixina no fora, caiga la maldició sobre 'ls ejecutors de tal villanía!

PRECHS Y PEDRAES

Per fi, y després de no pòques reunions, s' ha acordá instalar la fira de Tots Sants en son primitiu puesto, o siga en la plaça del Rey En Jaume.

Es un gran acèrt de la Comisió de Festes, encara que vaja contra la descabellá opinió d'alguns pòchs individuos que pretenien fora instalá en lo paseig de Ribalta, y per lo cual felicitem a la esmentá Comisió.

Ha causat gran revòl entre els deixebles de l' Escòla d' Arts y Oficis y personnes que per totes les manifestacions d' art se interesen nòstre article sobre el funcionament d' aquesta Escòla.

Sabem de quí—per lo vist li haurà sentat mal—volia refutar nèstres datus; pero... no ho fará.

Premsa y tribunes hi ha desde aón demostrar lo contrari, cosa qu' ens complauría, pues aixi tindriem ocasió de traure a llum un tárrec de datus que tenim en cartera.

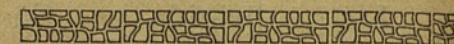
Està vist que nòstres edils no s' preocupen d' embellir y ornamentar els pòchs monuments que tenim en Castelló.

Y pera pròba, ahí tenim la estàtua del Rey En Jaume lo Conqueridor.

Allí aón existiren uns maciços que la chiquillería destroçá per la poca vigilancia y cuidao que se tin-

gué en conservaro, ara han posat unes llòses de rodeno tan bastes y tan antiestétiques pera el conjont de la estàtua que, la veritat, no compreném cóm els qu' es diuen regeneradors de Castelló, a monament tan bonico li hagen posat un calçat tan vell.

Y es qu' el talens d' algúns señors corre parelles ab les lloses.

Nostre Concurs

Reunit el jurat encarregat de dictar el fallo de nòstre concurs de cuentos resultà premiat per unanimitat el cuento que porta per lema: «Vaig p' el sabre», entitolat «Clar de Lluna».

Oberta la plica correspondent resulta ser anonim son autor.

Preguem a dit escritor tinga a bé donarmos son nom avianmos al sempren retracto pera sa publicació juntament ab son treball.

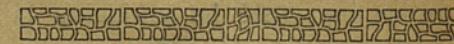

ADMINISTRACIÓ

CÒRREU

M. S. Benasal.—Rebut Giro Postal. Mercés—Escribim lletra.

F. P. Castelló.—Sentim no poder publicarliu per ser algo deficient. Fasa algo mes y vorem.

Barberá ::

IMPRESOR —

Confecció esmerá en tota classe de treballs comercials.

Prospectes y cartells d' anuncis a varies tintes.

Asensi, 4... CASTELLÓ

Castellón: Imp. J. Barberá

Línea de Vapors

TINTORÉ

BARCELONA

Servici fixo y semanal entre Castelló y Barcelona

PER LO MAGNIFICHE VAPOR

TIRSO

Travesia rápida.—Llum elèctrica en tot lo barco.—Telegrafia sens fils. — EXIDES: De Castelló, Diumenge 11 matí. — De Barcelona, Dimarts vesprá. La càrrega s'admet en Barcelona, el dilluns; en Castelló, el dimecres.

Pera informes a Domenech Cert S/A, Plaza de la Paz, 3

CASTELLÓ

Paseig Colón, 11.—BARCELONA

BAR FORNOS

Café extra, Vermouth Torino, Eixarops, Licors de les millors marques, Cerveces del pais y extrangeres. Depositari exclusiu del SIDRAL TEIXIDÓ.

Joseph Segarra

G. Chermá, 84 — Castelló

Droguería

LA ARAGONESA

= DE =

• Lluís Gomez Molinos •

64, Colón, 64.—CASTELLÓ

Complet surtit en perfumería del pais y extranjer. Drogues, Colors, Barnisos, Pincells, Articles fotografichs y maquinaries.

Venta exclusiva de Alcohol SOL y Colonia ESA

Lampistería

DE

PERE FECED

Inmens surtit en aparatos pera gabinet, saló y mentjaor

Ventiladors, Planches, Cazos y Contadors elèctrichs

Làmpares de Filament metàlich de 5 a 50 bujies

González Chermá, 78

CASTELLÓ

TRANSPORTS GENERALS

DE

Joseph Sanchis Prats

Facturació pera tots els punts d'Espanya y Estranger. Servici combinad de domicili a domicili.

Acarreos y Mensatgeries.

Alloza, 69.—Castelló

- Eduard Viciano -

PAQUETERÍA Y MERCERÍA

ULTIMES NOVETATS

Caballers, 2 y Colón, 20

Castelló

Casa de SÀNCHEZ GERMÀNS

(SUCESORS DE ENRICH TÀRREGA)

Gran surtit en comestibles fins y en tots los géneros concernients al ram de

ULTRAMARINS

Diariament resibim los millors articles indicats pera la present època.

Depositari exclusiu de la Cerveza Petry

36, Plaça de la CONSTITUCIÓ, 36

Moderna y Lujosa Confitería y Pastisseria

— DE —

Vicènt Blasco

Especialitat en tortaes «Mokas» rambillets y dolços de fruita.

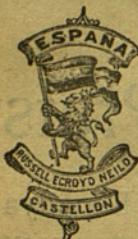
González Chermá, 56

TOS... TOS... TOS...

Les PASTILLES MONSERRAT curen tota afecció del sistema respiratori, tos, bronquitis, asma, dengue y catarrus per crònics que siguen.

Venta en Farmacia y centres de específich. En Castelló

FARMACIA DE JOAN A. PASCUAL, San Félix

Automòvils Castellonesos d' Alquiler || Gagare: Lluis Vives y E. Viciano

Construcció, alquiler y reparació de BICICLETTAS. Automòvils de propietat.
Grands facilitats, casilles independents, llavaor y fosos. Stock Michelin.

RUSSELL ECROYD NEILD.

Nou y grand taller, Lluis Vives, 12 al 20 y Escultor, Viciano 14 al 26.—**CASTELLÓ**

Clínica Dental

DE

ANTONI MONTÍA

Regentada per el Odontolec

M. ANTON

Ex-Ajudant dels célebres Doctors, Portuondo, Hinglands y Aguilar de Madrid.

Primer premi en les Exposicions celebraes en Madrid en 1903 y 1904 y en el Congrés Dental de Barcelona, en 1914. Dentaures de cauchouï (sense paladar), dentaures en or, dents Rismont, Pivot, Lagan, coronas d' or ab front de porcelana, ponst Obturadors, etc., etc.

Extracciones sense dolor

—::— González Chermá, 60, 1.er—**CASTELLÓ** —::—

Les millors
MAQUINES
de
COSIR
son les
máquinas
"Pfaff,"

DE

Antoni Mercé
COLÓN, 64
CASTELLO

BAÇAR DE CALCER

Jaume González

Vàriat surtit en tota classe de calcer. Ultimes novetats. Elegancia, solideç y econòmia.

González Chermá, 64.—**CASTELLÓ**

«VEU DE LA PLANA» --- Castelló

Sr. En *Institut d'Estudis Catalans*

Barcelona

